

Cha Con Người Phu Xích Lô và Con Nghiện.

VanTienSinh

Hắn đứng trong bóng tối nhìn ra ngoài đường, đôi mắt đang chăm chú theo dõi. Con đường vắng ngắt không một bóng người vào lúc khuya khoắt này. Hắn đứng đã lâu nên chân hơi mỏi, sau khi ngáp một cái đến muốn sái cả quai hàm thì hắn từ từ ngồi thụp xuống. Con nghiện đã bắt đầu kéo tới hành hạ hắn. Cả người hắn trở nên bút rứt, tay chân hắn bỗng run lẩy bẩy, có cảm giác như đang có con gì ngo ngoáy trong xương vừa ngứa ngáy vừa nhột nhột khó chịu vô cùng. Hắn cảm thấy lạnh khi sương đêm đang rơi nhẹ, lúc này trong lòng hắn như có lửa đốt bồng chồn không yên.

Hắn vốn là con nhà tử tế được cho học hành đàng hoàng. Cha mẹ hắn tuy không khá giả gì cho lắm, nhưng vẫn cố chăm lo vun bồi cho hắn thành tài. Chỉ vì đua đòi theo đám bạn hư hỏng và cố tỏ ra là một tay chơi, hắn đã trở thành con nghiện, sau vài lần thử cảm giác bồng bênh với ma túy. Dần dần thì lượng ma túy hắn xài càng nhiều. Cha mẹ của hắn bị hắn làm xiếc vài lần lấy sạch hết tiền tiết kiệm, vì cứ nghĩ là lo cho con mình ra đời kinh doanh làm ăn với người ta. Cha hắn nổi điên lên từ bỏ hắn, coi như đã không sinh ra đứa con trai hư hỏng này và vứt hắn vào đời như bỏ đi một cái giẻ rách. Hắn lang thang khắp nơi và gia nhập chung với bọn nghiện cũng giống như hắn. Để có thể kiếm tiền thoả mãn cơn nghiện, hắn buộc phải đi trộm hoặc cướp của người khác. Nhiều lúc tỉnh táo sau những cơn phê thuốc, hắn muốn làm lại cuộc đời. Hắn ước gì thời gian có thể quay trở lại, để cho hắn có thể làm lại từ đầu. Hắn ước gì có một bàn tay yêu thương có thể kéo hắn ra khỏi vũng bùn mà hắn đã tự lao đầu vào. Cứ mỗi một ngày qua thì đám bùn này lại ngày càng kéo hắn xuống sâu hơn.

Bàn tay đó cuối cùng cũng đã xuất hiện. Trong một chiều mưa buồn đường xá vắng tanh, hắn đang ngồi co ro nơi góc hiên của một ngôi nhà đóng cửa không có chủ, với cái bụng đói meo đã hai ngày chưa có gì ăn. Những giọt mưa thỉnh thoảng theo cơn gió tạt vào người hắn, làm cho hắn rét run lên từng chập. Người bình thường rét một thôi thì hắn rét tới mười vì vốn dĩ hắn rất sợ nước. Vào lúc đó hắn bỗng nghe tiếng kéo kẹt của chiếc đòn gánh và bước chân đang vội vã đến gần. Một cô gái bán hàng rong đang khoác trên người chiếc áo mưa, hạ quang gánh xuống trước mặt hắn. Một mùi thơm nức mũi, từ chiếc nồi bún riêu đang nóng sôi trên bếp than hồng đã được che xung quanh một cách khéo léo để tránh mưa, làm bụng hắn muốn nổ tung lên vì đói. Cô gái ngược nhìn tròng một cách buồn bã. Trời vẫn cứ mưa đều. Cô ngồi xuống kéo 2 cái gánh xê vào trong và nhìn ra ngoài đường không lý gì đến hắn. Được một lúc, hắn chịu không nổi nữa liền khẽ kêu cô gái:

- Bé ơi?
- Gì bé ông? Tui vậy mà bé hả? - Cô gái cau mặt nhìn hắn chĩnh.
- Ờ thì... em ơi. Bán dùm cho anh tô bún đi.

Hắn nhìn thấy đôi mắt cô gái trong veo phẳng phát hình ảnh của một gã đàn ông gầy còm, bệnh hoạn và bẩn thỉu.

- Ông có tiền trả không đó?
- Mắt cô gái ánh lên vẻ nghi ngờ, cô lại nói tiếp giọng khinh bỉ:

- Tui biết mấy loại người như ông chỉ có ăn quyết thui, làm gì có tiền để mà trả. Với lại tui chưa có bán mở hàng mà ông không trả tiền là coi như tui ôm nồi bún dzia nhà ăn luôn đó.

Hắn tính nổi nóng nhưng nhìn vẻ mặt buồn của cô gái, hắn bỗng nhiên xùi xuống. Hắn im lặng không nói nữa, nhưng cái bụng hắn cứ réo sôi sùng sục. Được một lát, hắn lại kêu:

- Em ơi...

Cô gái hỏi cộc lốc

- Gì?
- Em có thể làm phước... - Hắn mở giọng năn nỉ.
- Hông. - Cô gái biết hắn muốn nói gì nên chặn luôn.
- Bữa sau anh có tiền trả em đàng hoàng. - Hắn hứa liều.

Cô gái im lặng nhìn ra đường không trả lời. Cô thừa biết hắn hứa đại nên làm lơ hắn luôn. Hắn tức quá nhưng hắn biết lúc này mà tự ái là không xong. Hắn cố làm ra vẻ thảm thiết:

- Cả hai ngày nay anh chưa có gì vào bụng em ơi. Em bán thiếu cho anh đi. Em còn trẻ sao mà không có

lòng từ bi... Giúp cho anh đi em... Anh đói quá... giúp...

Hắn thều thào như sắp hết hơi, mà cũng có lẽ hắn sắp hết hơi thật. Lòng cô gái bỗng nhiên mềm ra khi hắn nói tới hai chữ "từ bi", làm cô chợt nhớ đến những hôm đi lễ chùa. Cô quay lại nhìn cái dáng thảm nảo của hắn hồi lâu rồi chặc lưỡi:

- Thôi được. Coi như là tôi làm phước. Nhớ bữa sau mà có tiền thì trả cho tui đó nghen. Tui cũng nghèo lắm đó.

Hắn như chết đi được sống lại, vớ lấy tô bún cô đưa mà hắn ăn nghẹn tới hai ba lần. Chỉ loáng một cái, tô bún hắn vét sạch trơn không chừa cái gì, còn lại ít rau thừa hắn xin cô thêm tý nước và tiếp tục làm sạch. Bụng hắn giờ đã hơi lửng lửng, nhưng hắn vẫn nhìn nồi bún một cách thèm thuồng. Cô gái biết tông ý của hắn nên nhẹ nhàng nói:

- Thôi ông à. Tui có lời lãi bao nhiêu đâu? Tha dùm cho tui đi ông.

Hắn thu ánh mắt về và nhìn cô gái. Hắn tự nhiên thấy cô thật là dễ thương. Hắn nở nụ cười nói:

- Cảm ơn em rất nhiều. Nhất định là anh sẽ trả cho em. Em hay thường bán ở đâu dzậy?

- Tui bán ngay ngã tư trên kia kia. Từ đây lên đó còn một đoạn nữa. - Cô gái giơ tay chỉ lên phía trên.

Mưa đã ngớt. Lòng đường nước ngập lại láng đầy những chất dơ bẩn. Những tiếng ồn hỗn độn quen thuộc lại vang lên. Tiếng xe chạy, tiếng còi xe, tiếng kêu í ới... báo hiệu sự hoạt động sau cơn mưa đã trở lại bình thường. Cô gái ghé vai gánh nồi bún riêu đi lên trên ngã tư để chuẩn bị bán. Chiếc đòn gánh oằn cong xuống trên vai cô và nảy lên nảy xuống nhịp nhàng sau mỗi bước đi thoăn thoắt của cô. Hắn nhìn theo cô gái lòng bỗng nhiên cảm thấy ảm áp lạ thường...

Kể từ hôm đó hắn trở thành mối của cô gái bán bún riêu. Khi có tiền tức là khi đã ăn trộm hoặc trán lột của ai đó, hắn liền trả nợ cho cô sòng phẳng và ngược lại khi hắn không có tiền, cô cũng vui vẻ bán thiếu cho hắn và sau đó nguệch ngoạc ghi nợ của hắn vào một cuốn sổ lấm lem đầy dầu mỡ. Có nhiều lúc hắn không đói, nhưng vẫn ghé lại chỗ cô chỉ để thấy và nói chuyện với cô dăm ba câu vu vơ và tự nhiên hắn cảm thấy trở nên yêu đời hơn. Nhưng những cơn ghiền ma túy của hắn lại như đám bùn đen, cứ níu chân hắn không cho hắn thoát ra. Những lúc tỉnh hắn cố quyết tâm lần này sẽ là lần cuối hắn sẽ làm lại từ đầu, nhưng rồi hắn vẫn không có đủ nghị lực để thoát ra. Đêm nay hắn lại lên cơn ghiền và hắn phải kiếm một "con mồi" để thỏa mãn cơn ghiền của hắn. Mãi nghĩ miên man bỗng hắn giật mình khi nghe thấy tiếng động đang từ xa vọng tới...

Ngồi lọt thỏm trong chiếc xích lô cũ kỹ, đưa mắt nhìn những ngôi nhà cao tầng khang trang vừa mới mọc lên, ông nghĩ lan man. Sao cuộc đời của nhiều người sướng thế, cũng cùng là một kiếp người mà kẻ ăn không hết người làm không ra. Ông bà già xưa nói "Không ai giàu ba họ, chẳng ai khó ba đời" có lẽ là chỉ muốn an ủi kiếp người nghèo. Giàu ba họ hay không thì ông chẳng biết, nhưng khó hơn ba đời thì ông thấy quá nhiều rồi. Ngay chính bản thân ông đây, từ đời ông bà cho đến cha mẹ của ông suốt đời vất vả một nắng hai sương, rồi cho đến ông lên thành phố lập nghiệp long đong hơn nửa đời người, cũng chưa có được một mái nhà yên ổn và đến đời con ông cũng thế, quanh năm vất vả chạy ăn hàng ngày.

Ngày còn trẻ, khi ông gom góp tiền được mấy chỉ vàng mua chiếc xích lô, những tưởng chỉ là bước đệm ban đầu trên con đường xây dựng sự nghiệp. Vây mà thấm thoát như chớp mắt đã mấy chục năm trôi qua, tóc ông nay đã bạc gần hết, con ông nay cũng đã lớn khôn, mà ông vẫn hàng ngày lăm lăm kiếm tiền cùng với chiếc xích lô. Nó vừa là bạn ông mỗi khi ông chứa đầy tâm sự, nó vừa là cái giường khi ông mệt mỏi muốn kiếm một giấc ngủ trưa, nó vừa là cái cần câu cơm khi giúp ông kiếm tiền hàng ngày. Theo thời gian thì nó cũng đã quá già cỗi như ông qua mấy lần chấp vá, dù sao thì nó cũng đã cùng ông chia xẻ những vui buồn trong cuộc sống qua bao tháng ngày. Sức ông đã càng ngày càng yếu đi. Nhiều khi đẩy xích lô chờ người lên dốc cầu, người đi xe cũng ái ngại cho ông khi ông cứ ho lên sù sụ và thở hổn hển. Một vài người khách tốt bụng thấy vậy bắt nhẫn xuống xe, còn những kẻ vô tâm thì cười chê lão già sức yếu, chẳng xứng đáng chút nào với đồng tiền họ bỏ ra. Giờ đây, ông còn nghe phong phanh đâu là nay mai nhà nước sẽ cấm chạy cả xích lô, ba gác thì ông chưa biết phải xoay sở sống ra làm sao?

Hôm nay là một ngày ế khách. Nhìn trời thấy đã quá khuya, ông từ từ nhóm dậy một mồi leo lên đạp chiếc xích lô về nghỉ. Chiếc xe xích lô già nua rên lên cọt két không ngừng. Lúc này ông đang chạy trên đường vắng, bỗng dưng một bóng đen bất ngờ nhào ra chặn xe của ông, tưởng là khách cần đi xe nên ông liền thắng nhanh lại. Bóng đen bây giờ đang cầm lăm lăm con dao trong tay, chìa thẳng vào người ông quát:

- Xuống ngay.

Ông giật nảy mình vội vàng rời khỏi yên xe bước xuống đất, còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, thì bóng đen đập vào bụng ông luôn một đập, làm cho ông té chúi nhủi trên đường. Hắn vội vàng leo lên xe xích lô của ông đập thẳng luôn một mạch. Khi ông vừa hoàn hồn mới hiểu ra là mình bị cướp xe, liền lồm cồm bò dậy thì chiếc xe lúc này đã chạy tới ngã tư đường, bỏ ông một khoảng xa. Ông còn chưa kịp la lên, thì bỗng thấy một chiếc xe máy chạy từ xa lao tới, dừng luôn vào chiếc xích lô vừa chạy ra ngã tư. Chiếc xe máy đổ kèn ra đường, bánh nó xoay tròn vòng vòng trong khi vẫn nổ máy, người trên xe lộn đi mấy vòng và nằm yên bất động trên đường. Lúc đó bóng đen vội nhảy từ trên chiếc xe xích lô xuống, nhìn chiếc xe máy và người đàn ông một chặp rồi bất ngờ dựng xe máy lên và rồ ga biến mất.

Ông chợt như nhận ra điều éo le vừa mới xảy ra. Trong một thoáng, trên mặt ông biến diễn nhiều tâm trạng. Ban đầu, là sự căm phẫn khi bị cướp đi phương tiện sinh sống hàng ngày, mà cái bọn chó chết, cái xe có đáng giá bao nhiêu đâu mà nó cũng cướp, tiếp theo, là sự kinh ngạc lúc chứng kiến tai nạn xảy ra, sau đó là sự mừng rỡ khi thấy tên cướp bỏ lại chiếc xích lô và cuối cùng là buồn cười, khi thấy hắn bỗng nhiên vớ được một món bẫm từ trên trời rơi xuống.

Ông lại gần thấy người đàn ông bất động nằm trên vũng máu, mắt anh ta nhắm nghiền và cả người bốc lên nồng nặc mùi rượu vẫn còn đang thờ thoi thóp. Nhìn tới nhìn lui thấy đường vắng ngắt, ông phân vân không biết phải làm sao? Ông vội lay lay và kêu người đàn ông, nhưng người đàn ông vẫn nằm im bất động không có phản ứng. Ông quay lại xe xích lô tính bỏ đi vì cảm thấy cái vụ này nếu dính vào thì thật là phiền phức, song ông nghĩ tới nghĩ lui, chợt nhớ tới câu "Cứu một mạng người hơn xây mấy cái chùa" chi chi đó ông bèn tắc lưỡi:

- Thôi đành làm phúc dzậy.

Ông bế người đàn ông lên xe và mau chóng chở anh ta tới bệnh viện.

Đã mấy ngày nay hắn lượn lờ quanh ngã tư, nhưng hắn vẫn không thấy cô gái bán bún riêu đâu hết. Hắn thấy bồn chồn bẽ bàng trong dạ, không biết cô gái bị bệnh hay sao mà không thấy. Tay hắn rút trong túi nắm chặt cái hộp tròn nhỏ, trong đó có một vật mà hắn muốn tặng cho cô. Trong một lần nói chuyện vu vơ với cô hắn hỏi:

- Sao thấy tai em có lỗ mà lại không đeo bông tai.

- Ui dào. Lo ăn còn mệt đừ cả người, tiền dư đâu ra mà mua? - Cô nhăn mặt trả lời.

Hắn để câu đó của cô trong lòng.

Chiều nay hắn ăn mặc bánh bao, lại ra ngã tư để kiếm cô và chợt mừng rỡ khi thấy bóng dáng gánh hàng rong quen thuộc. Nhưng hắn chợt thất vọng nãy nê, khi không thấy cô gái mà thấy một phụ nữ tuổi trung niên đang ngồi bán. Hắn ghé lại kêu một tô bún vừa ăn vừa bắt chuyện:

- Bác gái ơi. Cái cô hay bán ở đây đâu rồi nhỉ?

- À. Cháu hỏi con gái bác đó hả? Nó phải đi lo thăm nuôi ba nó trong trại giam. - Giọng người đàn bà chợt buồn.

- Bác nhà bị làm sao vậy bác? - Hắn hỏi giọng tò mò.

Người đàn bà mắt chợt đỏ hoe, đưa tay lấy vạt áo chầm chầm vào mắt rồi từ từ trả lời:

- Người ta nghi ông nhà tui ăn cướp xe của họ, nên họ tạm giam ông để điều tra. Cả đời ông chưa từng táy máy của ai một ngàn, làm sao lại đi làm chuyện tà trời như dzậy được. Trời ơi ngó xuống mà coi! Oan ức quá...

Người đàn bà như được khơi gợi nỗi đau thương liền khóc sục sịt.

- Bác nhà sao lại bị nghi là ăn cướp vậy bác? - Hắn hỏi về quan tâm.

- Chuyện là như dzậy. Đêm đó ông nhà tui trên đường về, bị một thằng nhảy ra ăn cướp chiếc xích lô. Nó cầm dao dọa ông rồi đập ông một đập té lăn chiêng. Nó lái chiếc xích lô lại dựng một thằng say rượu, làm thằng đó té bị thương. Thấy cái xe máy nó liền đổi ý, nó bỏ chiếc xích lô lại và lấy chiếc xe máy. Ông nhà tui tính thương người, chở thằng say đó tới bệnh viện rồi ông để địa chỉ lại. Mấy hôm sau cánh sát tới nhà, mời ông lên điều tra về chiếc xe máy. Họ nghi ông âm mưu cùng đồng bọn cướp chiếc xe máy của người ta. Thiệt là làm phước mà lại mang họa vào thân... - Người đàn bà nức nở.

Đầu hắn lùng búng khi nhớ lại đêm đó, nhớ lại cảnh hắn đập té người đàn ông già, nhớ lại cảnh khi thấy chiếc xe máy đổ kèn dưới đất còn rú ga... Hắn nằm trên ghế đá công viên nhìn trời, đầu óc đan đầy ý nghĩ. Chưa

bao giờ nội tâm hẳn lại kích động như lần này. Có lúc hẳn thấy mình thật ghê tởm, có lúc hẳn lại thấy chỉ là chuyện bình thường như bao lần hẳn vẫn làm. Hẳn chẳng đau xót gì ông già lái chiếc xích lô, nhưng mỗi lần hẳn nghĩ tới đôi mắt trong veo của cô gái, hẳn lại thấy hẳn thật là một con người bỉ ổi, mất nhân cách, độc ác, vô lương tâm. Hẳn lại nghĩ tới tô bún trong chiều mưa buồn, nghĩ tới những chữ viết nguyệt bạch ngoạc trên cuốn sổ đầy dầu mỡ, nghĩ tới quyết tâm thoát khỏi đám bùn đen đang níu chân hẳn. Hẳn chợt cười buồn bã, hẳn còn có thể làm lại sao, có thể sao? Hẳn lại thò tay vào túi, chiếc hộp tròn nhỏ như nóng lên trong tay hẳn. Hẳn chợt ngồi dậy cầm chiếc hộp mở ra run run, trong hộp là một đôi bông tai nhỏ xinh xắn, là món quà từ lâu hẳn ấp ủ sẽ tặng cho cô gái. Mắt nhìn trân trân vào đôi bông tai, hẳn đang mừng tượng cô gái đang đeo đôi bông tai, đang nhìn hẳn mỉm cười...Hẳn cắn chặt môi đến tê tái và sau đó một lúc lâu hẳn đứng dậy.

- Bác ơi.

Hẳn gọi người phụ nữ bán bún riêu và ngập ngừng nói tiếp:

- Bác... bác...đưa cái này dùm cho con gái bác. Bác nói là cái anh hay ăn thiếu gọi cho con.

Người đàn bà đón lấy chiếc hộp tròn và hỏi về nghi ngại:

- Cái gì trong này vậy cháu?

- Không có gì quan trọng đâu bác. Bác cứ đưa dùm cho cháu là được rồi. - Hẳn nói giọng van lơn.

Người đàn bà nhìn hẳn một lát định hỏi tiếp, nhưng thấy ánh mắt cầu khẩn của hẳn, bà gật đầu bỏ chiếc hộp vào túi.

Hẳn quay xung quanh nhìn đường phố, nhìn trời mây bao la thật lâu. Hít một hơi không khí trong lành thật sâu và nhắm hướng đồn cảnh sát, hẳn mạnh chân bước tới.

VanTienSinh